

ΣΙΛΒΙΑ ΝΤΕΪ

International #1 Bestselling Author

Αιχμάλωτη στην αγκαλιά σου

Το τέταρτο βιβλίο της σειράς
CROSSFIRE

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αναγραφή, φωτοαντιτύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: CAPTIVATED BY YOU

Από τις Εκδόσεις Berkley Books, Νέα Υόρκη 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αιχμάλωτη στην αγκαλιά σου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sylvia Day

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Άγγελος Ζαχαριάδης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουριδά

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Sarah Oberrender

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Sylvia Day, 2014

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Edwin Tse

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2015, 10.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-5044-20-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-5044-21-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81

Τ.Κ. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΣΙΛΒΙΑ ΝΤΕΪ

Αιχμάλωτη στην αγκαλιά σου

*Μετάφραση:
Άγγελος Ζαχαριάδης*

*Αφιερώνεται σε όλους τους αναγνώστες
που περίμεναν υπομονετικά το επόμενο κεφάλαιο
της ιστορίας του Γκίντεον και της Εύας.
Ελπίζω να σας αρέσει όσο και μένα!*

Οι παγερές βελόνες του νερού χτυπούσαν το ξαναμμένο δέρμα μου διώχνοντας με το κέντημά τους τις σκιές ενός εφιάλητη που δεν πολυθυμίζουν πια.

Κλείνοντας τα μάτια, μπήκα ολόκληρος κάτω από τον προσπαθώντας να διώξω από πάνω μου τον φόβο και τη ναυτία. Ένα ρίγος με διαπέρασε και οι σκέψεις μου στράφηκαν στη γυναίκα μου. Τον άγγελό μου, που κοιμόταν γαλήνια στο διπλανό διαμέρισμα. Την ήθελα απεγνωσμένα, ήθελα να χαθώ μέσα της, και δεν το άντεχα που δεν μπορούσα. Δεν μπορούσα να την κρατήσω κοντά μου. Δεν μπορούσα να τραβήξω το αισθησιακό σώμα της κάτω από το δικό μου και να βυθιστώ μέσα της, αφήνοντας το άγγιγμά της να διώξει τις αναμνήσεις.

«Γαμώτο». Ακούμπησα τις παλάμες στα δροσερά πλακάκια και αφέθηκα στην αίσθηση του νερού που με πάγωσε ως το κόκαλο. Ήμουν ένα εγωιστικό καθίκι.

Αν ήμουν πιο καλός άνθρωπος, θα είχα φροντίσει να μείνω μακριά από την Εύα Κρος από την πρώτη στιγμή που την είδα.

Αντί γι' αυτό όμως, την έκανα γυναίκα μου. Και ήθελα να ανακοινωθεί ο γάμος μας από όλα τα μέσα ενημέρωσης του πλανήτη, αντί να τον κρατάμε κρυφό και να τον γνωρίζουν μόνο μια χούφτα άνθρωποι. Και αφού δεν είχα σκοπό να την αφήσω να φύγει, έπρεπε να βρω έναν τρόπο για να την αποζημιώσω για το γεγονός ότι ήμουν τόσο άρρωστος ώστε δεν μπορούσαμε ούτε να κοιμηθούμε μαζί στο ίδιο δωμάτιο.

Σαπουνίστηκα και ξέπλυνα γρήγορα τον κολλώδη ιδρώτα από το σώμα μου. Μερικά λεπτά αργότερα φόρεσα μια φόρμα στην κρεβατοκάμαρα και πήγα στο γραφείο μου. Δεν ήταν ούτε εφτά το πρωί ακόμη.

Είχα φύγει πριν από μερικές ώρες από το διαμέρισμα όπου έμενε η Εύα με τον καλύτερό της φίλο, τον Κάρι Τέιλορ, για να την αφήσω να κοιμηθεί μέχρι να έρθει η ώρα να σηκωθεί για τη δουλειά. Είχαμε πείσει με τα μούτρα ο ένας στον άλλον όλη νύχτα, ανασφαλείς και άπληστοι και οι δύο. Όμως υπήρχε και κάτι άλλο· μια ένταση από μέρους της Εύας που ροκάνιζε τα σωθικά μου και με γέμιζε ανησυχία.

Κάτι ανησυχούσε τη γυναίκα μου.

Το βλέμμα μου πήγε στο παράθυρο και τη θεά του Μανχάταν από κάτω, μετά στάθηκε στον τοίχο όπου κρέμονταν φωτογραφίες της Εύας ή των δυο μας. Ήταν στο ίδιο σημείο όπως και στο γραφείο μου στο διαμέρισμά μας στην Πέμπτη Λεωφόρο. Θυμόμουν καθαρά το κολάζ, καθώς το κοίταζα αμέτρητες ώρες τους τελευταίους μήνες. Παλιά, όταν ήθελα να αγκαλιάσω με το βλέμμα τον κόσμο μου, κοίταζα την πόλη. Τώρα κατάφερα το ίδιο πράγμα κοιτάζοντας την Εύα.

Κάθισα στο γραφείο μου, ενεργοποίησα τον υπολογιστή με μια κίνηση του ποντικιού και πήρα μια βαθιά ανάσα βλέποντας το πρόσωπο της γυναίκας μου να γεμίζει την

οθόνη. Η φωτογραφία της που είχα βάλει για φόντο στην επιφάνεια εργασίας την έδειχνε άβαφη και οι σκρόπιες ανοιχτόχρωμες φακίδες στη μύτη της την έκαναν να μοιάζει πιο νέα από τα είκοσι τέσσερα χρόνια της. Χάιδεψα με το βλέμμα μου τα χαρακτηριστικά της – την καμπύλη των φρυδιών της, τα λαμπερά γκριζα μάτια της, τα γεμάτα χείλη της. Τις στιγμές που άφηνα τον εαυτό μου να το σκεφτεί, σχεδόν ένιωθα αυτά τα χείλη πάνω στο δέρμα μου. Τα φιλιό της ήταν ευλογία, υποσχέσεις ενός αγγέλου που έκαναν τη ζωή μου ν' αξίζει τον κόπο.

Με μια αποφασισμένη εκπνοή, σήκωσα το τηλέφωνο και κάλεσα τον Ραούλ Χουέρτα με την ταχεία κλήση. Αν και ήταν τόσο νωρίς, απάντησε γρήγορα και ακουγόταν ξύπνιος.

«Η κυρία Κρος και ο Κάρι Τέιλορ θα φύγουν για το Σαν Ντιέγκο σήμερα», είπα. Το χέρι μου σφίχτηκε γροθιά με τη σκέψη και μόνο. Δε χρειάστηκε να πω περισσότερα.

«Κατάλαβα».

«Θέλω μια πρόσφατη φωτογραφία της Ανν Λούκας και λεπτομερή αναφορά για το πού ήταν χτες βράδυ. Να είναι πάνω στο γραφείο μου μέχρι το μεσημέρι».

«Το αργότερο», μου απάντησε.

Έκλεισα και κοίταξα το μαγευτικά όμορφο πρόσωπο της Εύας. Την είχα πιάσει με τη μηχανή σε μια χαρούμενη ξένοιαστη στιγμή και ήμουν αποφασισμένος να την κρατήσω σε αυτή την κατάσταση για όλη την υπόλοιπη ζωή της. Χτες βράδυ όμως είχε ταραχτεί από μια πιθανή συνάντηση με μια γυναίκα που είχα χρησιμοποιήσει κάποτε. Είχε περάσει καιρός από την τελευταία φορά που είχαν συναντηθεί οι δρόμοι μας με την Ανν, αλλά αν η γυναίκα μου είχε στενοχωρηθεί εξαιτίας της, θα με έβλεπε πάλι πολύ γρήγορα μπροστά της.

Άνοιξα τα εισερχόμενα και άρχισα να κοιτάζω τα email που είχα λάβει. Έγραφα στα γρήγορα κάποια απάντηση όπου χρειαζόταν, προχωρώντας προς το μήνυμα που μου είχε τραβήξει το βλέμμα όταν άνοιξα το πρόγραμμα.

Αισθάνθηκα την Εύα πριν τη δω.

Σήκωσα το κεφάλι μου και τα χέρια μου επιβραδύνθηκαν στο πληκτρολόγιο. Μια ξαφνική έκρηξη επιθυμίας μάλακωσε την ταραχή που ένιωθα όταν δεν ήμουν μαζί της.

Έγειρα πίσω για να απολαύσω καλύτερα τη θέα. «Ξύπνησες νωρίς, άγγελέ μου».

Η Εύα στεκόταν στην πόρτα με τα κλειδιά της στα χέρια, τα ξανθά μαλλιά της να χύνονται μπερδεμένα και σεξί γύρω από τους ώμους της, τα μάγουλα και τα χείλη της κόκκινα από τον ύπνο. Φορούσε ένα αμάνικο φανελάκι και σορτσ. Ήταν χωρίς σουτιέν και τα πλούσια βυζιά της φούσκωναν κάτω από το βαμβακερό ύφασμα. Ήταν μικροκαμωμένη, αλλά πλασμένη έτσι που μπορούσε εύκολα να γονατίσει έναν άντρα. Συχνά μου υπενθύμιζε πόσο διαφορετική ήταν από προηγούμενες γυναίκες στη ζωή μου.

«Ξύπνησα και μου έλειπες», μου απάντησε, μ' εκείνη τη βραχνή φωνή που πάντα με άναβε. «Πόση ώρα έχει που σηκώθηκες;»

«Όχι πολλή». Έσπρωξα μέσα το συρτάρι με το πληκτρολόγιο για να της κάνω χώρο πάνω στο γραφείο.

Πλησίασε ξυπόλυτη, ξελογιάζοντάς με χωρίς καν να προσπαθεί. Από την πρώτη στιγμή που την είδα, ήξερα ότι θα με τσακίσει. Η υπόσχεση υπήρχε ήδη στα μάτια της και στις κινήσεις της. Όπου πήγαινε οι άντρες την κοίταζαν. Την ποθούσαν. Όπως την ποθούσα κι εγώ.

Την έπιασα από τη μέση μόλις πλησίασε, προτιμώντας

να την τραβήξω πάνω στα πόδια μου. Έσκυψα το κεφάλι, έπιασα τη ρώγα της με το στόμα μου και τη ρούφηξα παρατεταμένα και δυνατά. Την άκουσα να βογκάει, αισθάνθηκα το σώμα της να συσπάται από την αίσθηση και χαμογέλασα μέσα μου. Μπορούσα να της κάνω ό,τι ήθελα. Μου είχε δώσει αυτό το δικαίωμα. Και ήταν το μεγαλύτερο δώρο που μου είχαν κάνει ποτέ.

«Γκίντεον». Τα χέρια της πήγαν στα μαλλιά μου, πέρασαν από μέσα τους.

Ένιωθα κιόλας απείρως καλύτερα.

Σήκωσα το κεφάλι και τη φίλησα, νιώθοντας τη γεύση της κανέλας από την οδοντόκρεμά της και μια βαθύτερη γεύση που ήταν μοναδικά δική της. «Μμμ;»

Άγγιξε το πρόσωπό μου κοιτώντας με ερευνητικά. «Είδες πάλι επιάλλη;»

Έβγαλα μια απότομη εκπνοή. Πάντα κατάφερνε να βλέπει βαθιά μέσα μου. Δεν ήμουν σίγουρος αν θα το συνήθιζα ποτέ αυτό.

Έτριψα με τον αντίχειρά μου το μουλιασμένο ύφασμα πάνω από τη ρώγα της. «Θα προτιμούσα να μιλήσω για τα σέξι όνειρα που μου εμπνέεις εσύ αυτή τη στιγμή».

«Τι είδες;»

Τα χείλια μου σφίχτηκαν με την επιμονή της. «Δε θυμάμαι».

«Γκίντεον...»

«Ασ' το, άγγελέ μου».

Αισθάνθηκα το σώμα της να σφίγγεται. «Απλώς θέλω να σε βοηθήσω».

«Ξέρεις πώς μπορείς να με βοηθήσεις».

Ξεφύσηξε. «Σεξομανή».

Την έσφιξα πιο κοντά μου. Δεν έβρισκα λόγια για να της πω πώς ένιωθα όταν την είχα στην αγκαλιά μου, έτσι έτριψα το πρόσωπό μου στον λαιμό της εισπνέοντας το αγαπημένο άρωμα του δέρματός της.

«Γκίντεον...»

Κάτι στον τόνο της φωνής της μου τέντωσε τα νεύρα. Τραβήχτηκα πίσω αργά και την κοίταξα. «Σ' ακούω».

«Σχετικά με το Σαν Ντιέγκο...» Χαμήλωσε το βλέμμα της και την είδα να δαγκώνει το κάτω χέιλος της.

Περίμενα ακίνητος να δω πού θα πάει η συζήτηση.

«Θα είναι εκεί οι Six-Ninths», είπε τελικά.

Δεν είχε προσπαθήσει να μου κρύψει κάτι που ήξερα ήδη κι ένιωσα ανακούφιση γι' αυτό. Μετά όμως με πλημμύρισε μια διαφορετική ένταση.

«Θες να πεις ότι αυτό είναι πρόβλημα». Η φωνή μου παγέμεινε σταθερή, αλλά ήμουν οτιδήποτε άλλο εκτός από ήρεμος.

«Όχι, δεν είναι πρόβλημα», είπε σιγά. Όμως αισθανόμουν τα δάχτυλά της να αυλακώνουν γεμάτα ένταση τα μαλλιά μου.

«Μη μου λες ψέματα».

«Δε σου λέω ψέματα». Πήρε μια βαθιά ανάσα και με κοίταξε στα μάτια. «Κάτι δεν πάει καλά. Είμαι μπερδεμένη».

«Για τι πράγμα ακριβώς;»

«Μην κάνεις έτσι», μου είπε σιγά. «Γίνεσαι παγερός και κλείνεσαι».

«Με συγχωρείς, αλλά είναι λίγο δύσκολο για μένα. Όταν ακούω τη γυναίκα μου να μου λέει ότι είναι μπερδεμένη για έναν άλλον άντρα, δε μου φτιάχνει τη διάθεση».

Σηκώθηκε από τα πόδια μου και την άφησα για να μπο-

ρώ να την κοιτάζω –και να τη ζυγιάζω– έχοντας κάποια απόσταση ανάμεσά μας.

«Δεν ξέρω πώς να το εξηγήσω».

Αγνόησα τον κρύο κόμπο στο στομάχι μου. «Προσπάθησε».

«Απλώς...» Κοίταξε κάτω μασώντας το χείλι της. «Υπάρχει κάτι... που δεν έχει τελειώσει».

Αισθάνθηκα ένα σφίξιμο στο στήθος. «Σε ανάβει, Εύα;»

Πάγωσε. «Δεν είναι τίποτα τέτοιο».

«Τι είναι; Η φωνή του; Τα τατουάζ; Το μαγικό πουλί του;»

«Σταμάτα. Δεν είναι εύκολο να μιλάω γι' αυτό το θέμα. Μην το κάνεις πιο δύσκολο».

«Είναι πολύ δύσκολο και για μένα, ξέρεις», είπα κοφτά και σηκώθηκα.

Την κοίταξα από πάνω μέχρι κάτω· ήθελα να τη γαμήσω και να την τιμωρήσω ταυτόχρονα. Ήθελα να τη δέσω, να την κλειδώσω κάπου, να την κρατήσω μακριά από όποιον μπορεί να μου την έπαιρνε. «Σου φέρθηκε σαν να ήσουν σκουπίδι, Εύα. Μήπως βλέποντας το βίντεο του “Golden” τα ξέχασες όλα αυτά; Χρειάζεσαι κάτι που δε σου το δίνω εγώ;»

«Μη γίνεσαι σπαστικός». Σταύρωσε τα χέρια της, μια αμυντική στάση που με θύμωσε ακόμη περισσότερο.

Ήθελα να είναι ανοιχτή και τρυφερή. Τη χρειαζόμουν ολοκληρωτικά. Και υπήρχαν φορές που με τρέλαινε όταν συνειδητοποιούσα το πόσο σημαντική είχε γίνει στη ζωή μου. Ήταν το μοναδικό πράγμα που δε θα άντεχα να χάσω. Και αυτή τη στιγμή μου έλεγε το μοναδικό πράγμα που δεν άντεχα να ακούσω.

«Σε παρακαλώ, μη γίνεσαι σκληρός», μου ψιθύρισε.

«Είμαι απίστευτα πολιτισμένος σε σχέση με το πόσο βίαιος νιώθω αυτή τη στιγμή».

«Γκίντεον». Είδα τα γκριζα μάτια της να γεμίζουν τύψεις και μετά να γυαλίζουν από δάκρυα.

Γύρισα αλλού. «Μην το κάνεις αυτό!»

Όμως η Εύα είδε βαθιά μέσα μου όπως έκανε πάντα.

«Δεν ήθελα να σε πληγώσω». Το διαμάντι στο δάχτυλό της –η σφραγίδα μου πάνω της– άστραψε στο φως στέλνοντας πολύχρωμες ανταύγειες στον τοίχο. «Δεν το αντέχω όταν είσαι στενοχωρημένος και τσαντισμένος μαζί μου. Πονάω κι εγώ, Γκίντεον. Δεν τον θέλω. Σ' τ' ορκίζομαι».

Γεμάτος ένταση, πήγα στο παράθυρο προσπαθώντας να βρω την ηρεμία που χρειαζόμουν για να αντιμετωπίσω τον κίνδυνο του Μπρετ Κλάιν. Είχα κάνει ό,τι μπορούσα. Είχα δώσει τους γαμήλιους όρκους, είχα περάσει το δαχτυλίδι στο δάχτυλό της. Την είχα δέσει μαζί μου με κάθε δυνατό τρόπο. Και ακόμη δεν ήταν αρκετό.

Η πόλη απλωνόταν μπροστά μου, με τη θέα να κόβεται από τα ψηλότερα κτίρια. Από το ρετιρέ έβλεπα σε απόσταση χιλιομέτρων, από δω όμως, το διαμέρισμα στο Άπερ Γουέστ Σάιντ που είχα πιάσει δίπλα στην Εύα, η θέα ήταν περιορισμένη. Δεν έβλεπα τις ατελείωτες κορδέλες των δρόμων να είναι πηγμένοι από κίτρινα ταξί ή το φως του ήλιου να γυαλίζει στους γυάλινους ουρανοξύστες.

Μπορούσα να δώσω στην Εύα τη Νέα Υόρκη. Μπορούσα να της δώσω τον κόσμο. Δεν ήταν δυνατό να την αγαπήσω περισσότερο από όσο την αγαπούσα ήδη. Και παρ' όλα αυτά, ένα καθίκι από το παρελθόν της απειλούσε να μου την πάρει.

Τη θυμήθηκα στην αγκαλιά του Κλάιν, να τον φιλάει με μια απόγνωση που θα 'πρεπε να νιώθει μόνο για μένα. Το

ενδεχόμενο να τον ποθεί ακόμη με έκανε να θέλω να καταστρέψω κάτι.

Έσφιξα τη γροθιά μου τόσο δυνατά που άκουσα τις αρθρώσεις να κροταλίζουν. «Είναι κιόλας απαραίτητο να κάνουμε διάλειμμα στη σχέση μας; Χρειάζεσαι χρόνο για να ξεμπερδέψεις τι νιώθεις για τον Κλάιν; Ίσως θα έπρεπε να κάνω κι εγώ το ίδιο, να βοηθήσω την Κορίν να ξεμπερδέψει το τι νιώθει για μένα».

Πήρε μια τρεμάμενη ανάσα μόλις ανέφερα την πρώτην αρραβωνιαστικιά μου. «Μιλάς σοβαρά;»

Ακολούθησε ένα παρατεταμένο διάστημα ανυπόφορης σιωπής.

Και μετά η Εύα είπε: «Συγχαρητήρια, παλιομαλάκα. Μόλις με πλήγωσες χειρότερα από όσο με είχε πληγώσει ποτέ αυτός».

Γύρισα και την είδα να βγαίνει από το δωμάτιο σκυφτή και σφιγμένη. Είχε αφήσει τα κλειδιά του διαμερίσματος στο γραφείο μου και μόλις τα είδα παρατημένα εκεί ξύπνησε η απόγνωση μέσα μου. «Σταμάτα».

Την έπιασα αλλά άρχισε να παλεύει. Μια κατάσταση τόσο οικεία ανάμεσά μας – η Εύα να το βάζει στα πόδια κι εγώ να την κυνηγώ.

«Άσε με!»

Έκλεισα τα μάτια και κόλλησα το πρόσωπό μου πάνω της. «Δε θα τον αφήσω να σε πάρει».

«Είμαι τόσο θυμωμένη μαζί σου αυτή τη στιγμή που θα μπορούσα να σε χτυπήσω».

Και ήθελα να με χτυπήσει. Ήθελα τον πόνο. «Κάν' το».

Έσπρωξε τα χέρια μου, γρατζουνώντας τα μπράτσα μου. «Άσε με κάτω, Γκίντεον».

Τη γύρισα και την κόλλησα στον τοίχο του διαδρόμου. «Τι υποτίθεται ότι πρέπει να κάνω όταν μου λες ότι είσαι *μπερδεμένη* σε σχέση με τον Μπρετ Κλάιν; Νιώθω σαν να κρέμομαι στην άκρη του γκρεμού και το χέρι μου γλιστρά».

«Και θα ξεσκίσεις εμένα για να κρατηθείς; Δεν μπορείς να καταλάβεις ότι δεν πρόκειται να πάω πουθενά;»

Την κοίταξα προσπαθώντας να βρω κάτι να πω που θα διόρθωνε τα πράγματα ανάμεσά μας. Το κάτω χέιλι της άρχισε να τρέμει και τότε απλώς διαλύθηκα.

«Πες μου πώς να το χειριστώ αυτό», είπα βραχνά, κρατώντας τη μαλακά από τους καρπούς. «Πες μου τι να κάνω».

«Πώς να χειριστείς *εμένα* εννοείς;» Οι ώμοι της τραβήχτηκαν πίσω πάλι. «Γιατί εγώ είμαι το πρόβλημα εδώ. Γνώρισα τον Μπρετ μια περίοδο της ζωής μου που μισούσα τον εαυτό μου αλλά ήθελα να μ' αγαπούν οι άλλοι. Και τώρα μου φέρεται όπως θα ήθελα να φερόταν τότε, και αυτό με βάζει σε τριπάκι».

«Χριστέ μου, Εύα». Την πίεσα πιο δυνατά, κολλώντας πάνω της. «Και θέλεις να μη νιώθω απειλή;»

«Θέλω να μου έχεις εμπιστοσύνη. Σου το είπα επειδή δεν ήθελα να πιάσεις τίποτα περίεργες δονήσεις και να βγάλεις βιαστικά συμπεράσματα. Ήθελα να είμαι ειλικρινής μαζί σου ώστε να *μη* νιώσεις απειλή. Ξέρω ότι έχω κάποια πράγματα που πρέπει να ξεμπερδέψω μέσα μου. Θα δω τον δόκτορα Τράβις αυτό το Σαββατοκύριακο και ...»

«Οι ψυχίατροι δεν είναι πανάκεια!»

«Μη μου φωνάζεις».

Έπνιξα την παρόρμηση να βροντήξω τη γροθιά μου στον τοίχο πίσω της. Η τυφλή εμπιστοσύνη της γυναίκας μου στην αποτελεσματικότητα της ψυχοθεραπείας μού έσπαγε τα

νεύρα. «Δε θα τρέχουμε σε κάποιον αναθεματισμένο γιατρό κάθε φορά που έχουμε ένα πρόβλημα. Σ' αυτό τον γάμο είμαστε εσύ κι εγώ. Όχι όλος ο ψυχιατρικός σύλλογος!»

Το σαγόνι της ανασηκώθηκε με μια αποφασιστικότητα που μου άναβε τα λαμπάκια. Δεν υποχωρούσε ποτέ στο παραμικρό, παρόι μόνο όταν ήταν μέσα της ο πούτσος μου. Τότε μου τα έδινε όλα.

«Μπορεί να νομίζεις ότι δε χρειάζεσαι βοήθεια, αγόρι μου, αλλά εγώ ξέρω για τον εαυτό μου ότι χρειάζομαι».

«Εγώ χρειάζομαι απλώς εσένα». Της έπιασα το πρόσωπο με τις παλάμες. «Χρειάζομαι τη γυναίκα μου. Και τη χρειάζομαι να σκέφτεται εμένα και όχι κάποιον άλλον άντρα!»

«Θα με κάνεις να μετανιώσω που σου μίλησα».

Το στόμα μου συσπάστηκε σε μια σκληρή έκφραση. «Ξέρω πώς νιώθεις γι' αυτόν. Το έχω δει».

«Θεέ μου! Βρε τρελέ ζηλιάρη...» Η Εύα βόγκηξε σιγανά. «Γιατί δεν μπορείς να καταλάβεις πόσο πολύ σ' αγαπώ; Ο Μπρετ δεν είναι τίποτα μπροστά σου. *Τίποτα*. Όμως, ειλικρινά, δε θέλω να είμαι κοντά σου αυτή τη στιγμή».

Αισθάνθηκα την αντίστασή της, την προσπάθειά της να με σπρώξει για να ξεφύγει. Την έσφιξα ακόμη πιο δυνατά, σαν να ήταν το σχοινί που θα μου έσωζε τη ζωή. «Δε βλέπεις τι μου κάνεις;»

Η Εύα χαλάρωσε στα χέρια μου. «Δε σε καταλαβαίνω, Γκίντεον. Πώς μπορείς να γυρίζεις απλώς έναν διακόπτη και να κλείνεις τα συναισθήματά σου; Αφού ξέρεις πώς νιώθω για την Κορίν, πώς μπόρεσες να μου την πετάξεις έτσι κατάμουτρα;»

«Εσύ είσαι ο λόγος που αναπνέω, δεν μπορώ να το “κλείσω” αυτό». Έτριψα τα χείλια μου πάνω στο μάγουλό της.

«Δε σκέφτομαι τίποτε άλλο εκτός από σένα. Όλη μέρα. Κάθε μέρα. Ό,τι κάνω, το κάνω με σένα στον νου μου. Δεν υπάρχει χώρος για καμία άλλη. Και με σκοτώνει που εσύ έχεις χώρο γι' αυτόν».

«Δεν ακούς τι σου λέω».

«Απλώς κοίτα να μείνεις μακριά του».

«Αυτό είναι απλή αποφυγή, δεν είναι λύση». Τα δάχτυλά της χώθηκαν στη μέση μου. «Είμαι κομματιασμένη, Γκίντεον, το ξέρεις αυτό. Και προσπαθώ να ενώσω πάλι τα κομμάτια μου».

Εγώ την αγαπούσα ακριβώς όπως ήταν. Γιατί δεν της έφτανε αυτό;

«Χάρη σε σένα είμαι πιο δυνατή από κάθε άλλη φορά», συνέχισε, «αλλά υπάρχουν ακόμη ρωγμές, και όταν τις βρίσκω πρέπει να καταλάβω από τι δημιουργήθηκαν και πώς θα τις σφραγίσω. Μόνιμα».

«Τι διάβολο σημαίνει αυτό;» Έβαλα τα χέρια μου κάτω από τη φανέλα της αναζητώντας το γυμνό της δέρμα.

Η Εύα πάγωσε και με έσπρωξε, απορρίπτοντας το άγγιγμά μου. «Γκίντεον, όχι...»

Σφράγισα το στόμα της με το δικό μου. Τη σήκωσα στον αέρα και την ξάπλωσα στο πάτωμα. Άρχισε να παλεύει. «Μη μου αντιστέκεσαι», γρύλισα.

«Δε γίνεται να με πηδάς για να διώξεις τα προβλήματα μας».

«Εγώ θέλω απλώς να σε πηδάω». Πέρασα τα δάχτυλα στο λάστιχο του σορτς της και το τράβηξα κάτω. Ήθελα απεγνωσμένα να βρεθώ μέσα της, να την κάνω δική μου, να τη νιώσω να παραδίνεται. Το ήθελα για να πνίξω τη φωνή στη σκέψη μου που μου έλεγε χωρίς σταματημό ότι τα έκα-

να θάλασσα. Πάλι. Και αυτή τη φορά δε θα με συγχωρούσε.

«Άσε με». Η Εύα γύρισε μπρούμυτα.

Πήγε να απομακρυνθεί έρποντας και την άρπαξα από τους μηρούς. Μπορούσε να με πετάξει από πάνω της – είχε εκπαιδευτεί για να αντιμετωπίζει τέτοιες καταστάσεις. Και μπορούσε επίσης να με σταματήσει με μια λέξη. Τη λέξη ασφαλείας που είχαμε συμφωνήσει...

«Κρόσφαϊρ».

Η Εύα πάγωσε ακούγοντας εμένα να προφέρω αυτή τη λέξη, για να της δείξω τη θύελλα των συναισθημάτων που μου προκαλούσε.

Και ξαφνικά, στο μάτι αυτής της θύελλας κάτι «έσπασε». Μια πανίσχυρη γνωστή αίσθηση ηρεμίας απλώθηκε εκρηκτικά μέσα μου, καταλαγιάζοντας τον πανικό που είχε κλονίσει την αυτοπεποίθησή μου. Έμεινα ακίνητος, απορροφώντας αυτή την ξαφνική έλλειψη αναταραχής μέσα μου, αυτή την ξαφνική γαλήνη. Είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που είχα αισθανθεί αυτή την ιλιγγιώδη ξαφνική αλλαγή από το χάος στον αυτοέλεγχο. Μόνο η Εύα μπορούσε να με συγκλονίσει τόσο βαθιά, να με στείλει πίσω στον χρόνο σε μια εποχή όταν ήμουν στον έλεος των πάντων.

«Θα πάψεις να μου αντιστέκεσαι», της είπα ήρεμα. «Κι εγώ θα σου ζητήσω συγγνώμη».

Χαλάρωσε στα χέρια μου. Η υποταγή της ήταν ολοκληρωτική και ακαριαία. Είχα πάλι το πάνω χέρι.

Την τράβηξα πάνω και πίσω και την έβαλα να καθίσει στα πόδια μου. Η Εύα το είχε ανάγκη να διατηρώ πάντα τον έλεγχο. Όταν τον έχανα, κατέρρεε και σκορπούσε, κι αυτό με συγκλόνιζε ακόμη πιο πολύ. Ήταν ένας φαύλος κύκλος κι έπρεπε να μάθω να τον ελέγχω καλύτερα.

«Λυπάμαι». Λυπόμουν που την πλήγωσα. Λυπόμουν που έχασα τον έλεγχο της κατάστασης. Τα νεύρα μου ήταν ακόμη τεντωμένα από τον εφιάλτη –κάτι που η Εύα το είχε καταλάβει διαισθητικά– και καθώς αμέσως μετά μου ήρθε το σοκ με τον Κλάιν, δεν είχα προλάβει να πατήσω στα πόδια μου.

Θα αντιμετώπιζα την κατάσταση με τον Κλάιν. Και θα φρόντιζα να κρατώ την Εύα υπό έλεγχο. Τελεία και παύλα. Δεν υπήρχαν άλλες εναλλακτικές.

«Χρειάζομαι τη στήριξή σου, Γκίντεον».

«Κι εγώ χρειάζομαι να του πεις ότι είσαι παντρεμένη».

Ακούμπησε τον κρόταφό της στο μάγουλό μου. «Θα του το πω».

Την τράβηξα πιο κοντά μου κι ακούμπησα την πλάτη μου στον τοίχο, κρατώντας την αγκαλιά. Η Εύα τύλιξε τα χέρια γύρω από τον λαιμό μου και ο κόσμος μου ξαναβρήκε την ισορροπία του.

Σήκωσε το χέρι της και χάιδεψε το στήθος μου. «Αγόρι μου...»

Ήξερα καλά αυτό τον γλυκό τόνο στη φωνή της. Μου σηκώθηκε ακαριαία, ένιωσα το αίμα καυτό στις φλέβες μου. Η υποταγή άναβε την Εύα και αυτή η αντίδρασή της άναβε και μένα όσο τίποτε άλλο.

Έχωσα το χέρι μου στα μαλλιά της και τα έσφιξα. Τα μάτια της μισόκλεισαν από πόθο από το μαλακό τράβηγμα. Ήταν ακινητοποιημένη, στο έλεός μου, και της άρεσε. Το χρειαζόταν όσο κι εγώ.

Σφράγισα το στόμα της με το δικό μου.

Και μετά την έκανα δική μου.

Καθώς ο Άνγκους μας πήγαινε στη δουλειά, κοίταξα τα σημερινά ραντεβού μου και σκεφτόμουν την πτήση της Εύας στις οχτώμισι.

Γύρισα και την κοίταξα. «Θα πας με ένα από τα τζετ στην Καλιφόρνια».

Κοίταξε από το παράθυρο του τζίπ Μπέντλεϊ, ρουφώντας αχόρταγα την πόλη. Στράφηκε προς το μέρος μου.

Έχω γεννηθεί στη Νέα Υόρκη. Μεγάλωσα μέσα και γύρω από την πόλη και τελικά άρχισα να την κάνω δική μου. Σε κάποιο σημείο, έπαψα να την προσέχω. Όμως η χαρά της Εύας με έκανε να την προσέξω πάλι. Δεν την κοίταξα με την ίδια ένταση, αλλά παρ' όλα αυτά την έβλεπα με νέο μάτι.

«Μπα;» απάντησε για να μου πάει κόντρα, αλλά τα μάτια της πρόδιναν την έλξη που ένιωθε για μένα.

Είχε εκείνη την προκλητική έκφραση του τύπου «Έλα γάμησέ με», που με κρατούσε συνέχεια αναμμένο.

«Ναι». Έκλεισα τη θήκη της ταμπλέτας. «Είναι πιο γρήγορο, πιο άνετο και πιο ασφαρές».

Τα χείλια της καμπύλωσαν σε ένα αμυδρό χαμόγελο. «Εντάξει».

Όταν είχε αυτή την πειρακτική διάθεση, σαν να διασκεδάζε με τις αντιδράσεις μου, ήθελα να της φερθώ με τον άγριο και ωμό τρόπο μέχρι να παραδοθεί πάλι ολοκληρωτικά.

«Τότε θα το πεις εσύ στον Κάρι», συνέχισε. Σταύρωσε τα πόδια της αλλιώς, αποκαλύπτοντας τη δαντελωτή άκρη της κάλτσας της και λίγο από τη ζαρτιέρα.

Φορούσε ένα κόκκινο αμάνικο πουκάμισο, λευκή φούστα και ψηλοτάκουνα παπούτσια με λουριά. Ένα απόλυτα αποδεκτό επαγγελματικό ντύσιμο, που πάνω της όμως ήταν συγκαλυμμένα σέξι. Η ένταση ανάμεσά μας ήταν σαν ηλε-

παιδική εκκένωση, μια ενστικτώδης αναγνώριση ότι είμαστε φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλον.

«Ζήτα μου να 'ρθω μαζί σου», είπα. Δεν ήθελα να είμαι μακριά της ένα ολόκληρο Σαββατοκύριακο.

Το χαμόγελό της έσβησε. «Δεν μπορώ. Αν πρόκειται να αρχίσω να λέω στους δικούς μου ότι παντρευτήκαμε, πρέπει να αρχίσω με τον Κάρι, και δεν μπορώ να το κάνω αυτό αν είσαι κι εσύ τριγύρω. Δε θέλω να νιώσει ότι είναι έξω από τη ζωή που φτιάχνω μαζί σου».

«Ούτε κι εγώ θέλω να είμαι έξω από τη ζωή σου».

Έπλεξε τα δάχτυλά της με τα δικά μου. «Το να περνάμε κάποιο χρόνο με τους φίλους μας δε σημαίνει ότι δεν είμαστε ζευγάρι».

«Εγώ προτιμώ να περνώ τον χρόνο μου με σένα. Είσαι ο πιο ενδιαφέρων άνθρωπος που γνωρίζω».

Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα και απέμεινε να με κοιτάξει έτσι για μια στιγμή. Μετά κινήθηκε αστραπιαία, ανασήκωσε τη φούστα της και κάθισε καβαλητά πάνω μου πριν καταλάβω τι κάνει. Έπιασε το πρόσωπό μου με τις παλάμες της, κόλλησε τα χείλια της στα δικά μου και με φίλησε με ένα πάθος που μου έκοψε την ανάσα.

«Μμμ», βόγκηξα, καθώς τραβιόταν πίσω λαχανιασμένη. Έσφιξα τις υπέροχες καμπύλες του πισινού της. «Κάνε το πάλι αυτό».

«Σε θέλω τόσο πολύ αυτή τη στιγμή», είπε αγνά, σκουπίζοντας με τον αντίχειρά της το γκλος από τα χείλια μου.

«Μ' αρέσει αυτό».

Το βραχνό γέλιο της με αγκάλιασε. «Νιώθω τόσο υπέροχα αυτή τη στιγμή».

«Καλύτερα από ό,τι ένιωθες στον διάδρομο;» Η χαρά

της ήταν μεταδοτική. Αν μπορούσα να σταματήσω τον χρόνο, θα το έκανα εκείνη τη στιγμή.

«Τώρα είναι υπέροχα με έναν διαφορετικό τρόπο». Τα δάχτυλά της χόρευαν στους ώμους μου. Το πρόσωπό της άστραφτε όταν ήταν ευτυχισμένη, και η ευχαρίστησή της φώτιζε τα πάντα γύρω της. Ακόμη και μένα. «Αυτό ήταν το καλύτερο κομπλιμέντο, αγόρι μου. Ιδιαίτερα αφού προέρχεται από τον περίφημο Γκίντεον Κρος, που συναντιέται καθημερινά με τόσους συναρπαστικούς ανθρώπους».

«Και εύχεται να φύγουν για να γυρίσει πίσω σε σένα».

Τα μάτια της βούρκωσαν. «Θεέ μου, σ' αγαπώ τόσο πολύ που πονάει».

Τα χέρια μου άρχισαν να τρέμουν και τα έσφιξα πάνω στους μηρούς της για να μην το αντιληφθεί. Κοίταξα αλλού, αναζητώντας κάτι για να στηριχτώ.

Αν ήξερε τι μου έκανε μ' αυτές τις λίγες λέξεις.

Με αγκάλιασε. «Θέλω να μου κάνεις μια χάρη», μουρμούρισε.

«Ό,τι θες. Τα πάντα».

«Ας κάνουμε ένα πάρτι».

Άρπαξα αμέσως την ευκαιρία για να αλλάξω θέμα...

«Ωραία. Θα στήσω την κούνια».

Η Εύα τραβήχτηκε πίσω και μ' έσπρωξε στον ώμο. «Δε μιλάω για τέτοιο πάρτι, βρε σεξομανή».

Αναστέναξα. «Σπάσιμο».

Μου χαμογέλασε πονηρά. «Τι θα 'λεγες αν σου υποσχέθω την κούνια σε αντάλλαγμα για το πάρτι;»

«Α, τώρα μάλιστα, κάτι γίνεται». Έγειρα πίσω, απολαμβάνοντας απίστευτα τα καμώματά της. «Για πες μου τι σκέφτεσαι».

«Αλκοόλ και φίλοι, δικοί σου και δικοί μου».

«Εντάξει». Σκέφτηκα τις δυνατότητες. «Βλέπω το αλκοόλ και τους φίλους σου, και ρίχνω μέσα κι ένα γρήγορο πήδημα στα όρθια σε κάποια σκοτεινή γωνιά στη διάρκεια του πάρτι».

Την είδα να ξεροκαταπίνει και χαμογέλασα μέσα μου. Τον ήξερα καλά τον άγγελό μου. Το να ικανοποιώ την κρυφή επιδειξιομανία της ήταν στροφή τριακοσίων εξήντα μοιρών για μένα, αλλά δε με πείραζε καθόλου, παρόλο που απορούσα με τον εαυτό μου όταν το σκεφτόμουν. Ήμουν ικανός να κάνω τα πάντα για εκείνες τις στιγμές όταν το μόνο που την ένοιαζε ήταν να έχει τον πούτσο μου μέσα της.

«Κάνεις σκληρό παζάρι», μου απάντησε.

«Ακριβώς».

«Ωραία, λοιπόν». Έγλειψε τα χείλια της. «Βλέπω το γρήγορο πήδημά σου και ρίχνω μέσα και μια μαλακία κάτω από το τραπέζι».

Ύψωσα τα φρύδια μου. «Πάνω από τα ρούχα», απάντησα.

Η Εύα έβγαζε έναν ήχο σαν γουργουρητό γάτας. «Νομίζω ότι θα πρέπει να το ξανασκεφτείς αυτό, κύριε Κρος».

«Κι εγώ νομίζω ότι θα πρέπει να προσπαθήσεις πιο πολύ για να με πείσεις, κυρία Κρος».

Όπως πάντα, οι διαπραγματεύσεις μαζί της ήταν οι πιο ενδιαφέρουσες της μέρας μου.

Χωρίσαμε στον εικοστό όροφο, όπου η Εύα βγήκε από το ασανσέρ στη ρεσεψιόν της Γουότερς, Φιλντ & Λίμαν. Ήμουν αποφασισμένος να τη φέρω στη δική μου εταιρεία,

να την έχω να δουλεύει για μένα, και έκανα καθημερινά ό,τι περνούσε από το χέρι μου για να πετύχω αυτό τον στόχο.

Όταν έφτασα στο γραφείο μου, ο βοηθός μου ήταν ήδη στη θέση του.

«Καλημέρα», είπε ο Σκοτ, και σηκώθηκε καθώς πλησίαζα. «Τηλεφώνησαν από τις Δημόσιες Σχέσεις πριν από λίγα λεπτά. Δέχονται πολλές ερωτήσεις για έναν φημολογούμενο αρραβώνα σας με τη μiz Τραμέλ, και ρωτούν τι πρέπει να απαντήσουν».

«Να το επιβεβαιώσουν». Τον προσπέρασα και πήγα στην κρεμάστρα στη γωνία πίσω από το γραφείο μου.

Ο Σκοτ με ακολούθησε. «Συγχαρητήρια».

«Ευχαριστώ». Έβγαλα το σακάκι μου και το κρέμασα. Όταν τον κοίταξα, χαμογελούσε πλατιά.

Ο Σκοτ Ράιντ χειριζόταν μυριάδες πράγματα για λογαριασμό μου, αν και ήταν άνθρωπος χαμηλού προφίλ. Γι' αυτό οι άλλοι συχνά τον υποτιμούσαν και μπορούσε εύκολα να περνά απαρατήρητος. Σε πολλές περιπτώσεις οι λεπτομερείς παρατηρήσεις του είχαν αποδειχτεί εξαιρετικά ακριβείς και χρήσιμες, και γι' αυτό τον πλήρωνα πολλά για να μην πάει πουθενά αλλού.

«Η μiz Τραμέλ κι εγώ θα παντρευτούμε πριν το τέλος της χρονιάς», του είπα. «Όλα τα αιτήματα για συνεντεύξεις και φωτογραφίες και των δυο μας πρέπει να απευθύνονται στον Βιομηχανικό Όμιλο Κρος. Πες το ίδιο πράγμα και στην ασφάλεια στο ισόγειο. Κανείς δε θα την πλησιάσει χωρίς να περάσει πρώτα από μένα».

«Θα τους το πω. Επίσης, ο κύριος Μαντάνι ζήτησε να τον ειδοποιήσω μόλις φτάσετε. Θέλει να σας μιλήσει μερικά λεπτά πριν την πρωινή σύσκεψη».

«Είμαι έτοιμος, μπορεί να έρθει όποτε θέλει».

«Ωραία», απάντησε ο ίδιος ο Αράς Μαντάνι, μπαίνοντας στο γραφείο. «Κάποτε ερχόσουν πριν τις επτά. Έχεις αρχίσει να χαλαρώνεις, Κρος».

Του έριξα μια προειδοποιητική ματιά, αν και το σχόλιο δε με είχε ενοχλήσει ιδιαίτερα. Ο Αράς ήταν εργασιομανής και ήταν πολύ καλός στη δουλειά του. Γι' αυτό τον είχα πάρει από τον προηγούμενο εργοδότη του. Ήταν ο καλύτερος δικηγόρος που είχα συναντήσει ποτέ, και στα χρόνια που ακολούθησαν αυτό δεν είχε αλλάξει.

Του έκανα νόημα να καθίσει και κάθισα κι εγώ στη θέση μου. Φορούσε ένα σκούρο μπλε κουστούμι, απλό αλλά καλοραμμένο, και τα σπαστά μαύρα μαλλιά του ήταν κομμένα με απόλυτη ακρίβεια. Τα σκούρα καστανά μάτια του άστραφταν από εξυπνάδα και το χαμόγελό του έμοιαζε περισσότερο με προειδοποίηση παρά με χαιρετισμό. Δεν ήταν μόνο υπάλληλος αλλά και φίλος μου και εκτιμούσα το γεγονός ότι μιλούσε στα ίσια.

«Μας έκαναν μια αξιοσέβαστη προσφορά για το ακίνητο στην Τριακοστή Έκτη», είπε.

«Μπα;» Ένας χείμαρρος από ανάμεικτα συναισθήματα καθυστέρησε για μια στιγμή την απάντησή μου. Το ξενοδοχείο που μισούσε η Εύα εξακολουθούσε να είναι πρόβλημα όσο παρέμενε στην κατοχή μου. «Εντάξει».

«Δεν είναι εντάξει, είναι περίεργο έτσι αργά που ανακάμπτει η αγορά», μου απάντησε, ανεβάζοντας τον αστράγαλο του ενός ποδιού πάνω στο γόνατο του άλλου. «Χρειάστηκε να σκαλίσω βαθιά, αλλά τελικά ανακάλυψα ότι η προσφορά προέρχεται από τη LanCorp».

«Ενδιαφέρον».

«Ο Λάντον έχει θράσος. Ξέρει ότι η επόμενη μικρότερη προσφορά είναι πολύ πολύ πιο χαμηλή από τη δική του – γύρω στα δέκα εκατομμύρια συγκεκριμένα. Προτείνω να σταματήσουμε την πώληση και να το ξανασκεφτούμε σε ένα-δυο χρόνια».

«Όχι», είπα γέροντας πίσω στο κάθισμα. «Ασ' τον να το πάρει».

Ο Αράς ανοιγόκλεισε έκπληκτος τα μάτια. «Πλάκα μου κάνεις; Γιατί βιάζεσαι τόσο πολύ να ξεφορτωθείς αυτό το ξενοδοχείο;»

Γιατί δεν μπορώ να το κρατήσω χωρίς να πληρώσω τη γυναίκα μου. «Έχω τους λόγους μου».

«Έτσι είπες και όταν σε συμβούλεψα να το πουλήσεις πριν από μερικά χρόνια και τελικά προτίμησες να ρίξεις εκατομμύρια για να το ανακαινίσεις. Μόλις τώρα πήρες πίσω αυτά τα λεφτά, και ξαφνικά θέλεις να το πουλήσεις ενώ η αγορά είναι ακόμη ασταθής, και μάλιστα σε έναν τύπο που θέλει το κεφάλι σου;»

«Δεν είναι ποτέ ακατάλληλη στιγμή για να πουλήσεις ακίνητο στο Μανχάταν». Και σίγουρα δεν είναι ποτέ ακατάλληλη στιγμή για να ξεφορτωθώ κάτι που η Εύα αποκαλούσε «γαμιστρώνα» μου.

«Υπάρχουν και πιο κατάλληλες στιγμές όμως, και σίγουρα το ξέρεις αυτό. Και ο Λάντον το ξέρει. Αν του το πουλήσεις, τον ενθαρρύνεις».

«Ωραία. Τότε μπορεί να χοντρύνει το παιχνίδι του».

Ο Ράιαν Λάντον με είχε στο μάτι. Δεν του κρατούσα κακία γι' αυτό. Ο πατέρας μου είχε αποδεκατίσει την παρουσία των Λάντον και ο Ράιαν ήθελε να πληρώσει κάποιος Κρος γι' αυτό. Δεν ήταν ούτε ο πρώτος ούτε ο τελευταίος

επιχειρηματίας που τα έβαζε μαζί μου εξαιτίας του πατέρα μου, αλλά ήταν ο πιο επίμονος. Και ήταν αρκετά νέος για να έχει μπροστά του άφθονο χρόνο να αφιερώσει σε αυτή την προσπάθεια.

Κοίταξα τη φωτογραφία της Εύας πάνω στο γραφείο μου. Όλα τα άλλα ήταν δευτερεύοντα.

«Τι να πω, δική σου είναι η επιχείρηση», είπε ο Αράς σηκώνοντας τα χέρια σαν να παραδινόταν. «Απλώς θέλω να ξέρω αν άλλαξαν οι κανόνες».

«Τίποτα δεν άλλαξε».

«Αν το πιστεύεις αυτό, Κρος, τότε έχεις χάσει την μπάλα πιο πολύ από όσο νόμιζα. Ο Λάντον οργανώνει την καταστροφή σου κι εσύ τρέχεις σε παραλίες».

«Πάψε να μου κολλάς επειδή έκανα ρεπό ένα Σαββατοκύριακο, Αράς». Και θα το ξανάκανα χωρίς δισταγμό. Εκείνες τις μέρες που πέρασα με την Εύα στο Άουτερ Μπανκς είχαν εκπληρωθεί όλα μου τα όνειρα, ακόμη κι εκείνα που δεν επέτρεπα στον εαυτό μου να κάνει.

Σηκώθηκα και πήγα στο παράθυρο. Τα γραφεία της LanCorp ήταν σε έναν ουρανοξύστη δυο τετράγωνα πιο κάτω, και το γραφείο του Ράιαν Λάντον έβλεπε καθαρά το Κτίριο Κρόσφαϊρ. Υποψιαζόμουν ότι περνούσε αρκετή ώρα κάθε μέρα κοιτώντας το γραφείο μου και σχεδιάζοντας τις επόμενες κινήσεις του. Μερικές φορές, κοίταζα κι εγώ το δικό του και τον προκαλούσα να κάνει ό,τι χειρότερο μπορούσε.

Ο πατέρας μου ήταν ένας εγκληματίας που είχε καταστρέψει αμέτρητες ζωές. Ήταν επίσης ο άνθρωπος που με είχε μάθει να κάνω ποδήλατο και να είμαι περήφανος για το όνομά μου. Δεν μπορούσα να αποκαταστήσω το όνομα

του Τζέφρι Κρος, αλλά σίγουρα μπορούσα να προστατέψω ό,τι είχα χτίσει μέσα στις δικές του σπάχτες.

Ο Αράς πλησίασε κι αυτός στο παράθυρο. «Δε λέω ότι δε θα τρύπωνα κι εγώ κάπου με ένα γκομενάκι σαν την Εύα Τραμέλ αν μπορούσα. Όμως θα είχα και το αναθεματισμένο το κινητό μου μαζί. Ιδιαίτερα αν βρισκόμουν στη μέση μιας μεγάλης διαπραγματεύσεως».

Θυμήθηκα τη γεύση της λιωμένης σοκολάτας πάνω στο δέρμα της Εύας και σκέφτηκα ότι ακόμη κι αν εκείνη τη στιγμή φυσούσε ανεμοστρόβιλος και σήκωνε τα κεραμίδια της σκεπής, δε θα του έδινα καμία προσοχή. «Με κάνεις να σε λυπάμαι».

«Η εξαγορά εκείνου του λογισμικού από τη LanCorp σε έχει ρίξει πίσω κάμποσα χρόνια στην έρευνα και ανάπτυξη. Και έκανε τον Λάντον να γίνει πιο θρασύς».

Στην πραγματικότητα, αυτό ήταν που αγρίευε τον Αράς, η ικανοποίηση του Λάντον για τις επιτυχίες του. «Το λογισμικό είναι σχεδόν άχρηστο χωρίς τις πλακέτες της PosIT».

Ο Αράς γύρισε το κεφάλι και με κοίταξε. «Και λοιπόν;»
«Τρίτο θέμα στην ημερήσια διάταξη».

Γύρισε όλος προς το μέρος μου. «Στο αντίγραφο της ημερήσιας διάταξης που έλαβα εγώ έγραφε ότι το τρίτο θέμα *εκκρεμεί*».

«Στο δικό μου γράφει *PosIT*. Σου φτάνει αυτό;»

«Να πάρει».

Ακούστηκε το τηλέφωνο πάνω στο γραφείο μου και μετά η φωνή του Σκοτ από την ανοιχτή ακρόαση. «Δύο πράγματα, κύριε Κρος. Η μισ Τραμέλ είναι στη γραμμή ένα».

«Ευχαριστώ, Σκοτ». Πήγα να σηκώσω το ακουστικό νιώθοντας το ρίγος του κυνηγού στο αίμα μου. Αν εξαγοράζα-

με την PosIT, ο Λάντον θα βρισκόταν πάλι στην αφετηρία. «Όταν τελειώσω, θέλω να μου πάρεις τον Βίκτορ Ρέγιες».

«Εντάξει. Επίσης, η κυρία Βιντάλ είναι στη ρεσεψιόν», συνέχισε ο Σκοτ, κάνοντάς με να σταματήσω επιτόπου. «Θέλετε να αναβάλω την πρωινή σύσκεψη;»

Κοίταξα από το γυάλινο διαχωριστικό που απομόνωνε το γραφείο μου από τον υπόλοιπο όροφο, παρόλο που δεν μπορούσα να δω τη μητέρα μου από αυτή την απόσταση. Τα χέρια μου σφίχτηκαν γροθιές. Σύμφωνα με το ρολόι στο τηλέφωνό μου, είχα δέκα λεπτά καιρό και τη γυναίκα μου να περιμένει στη γραμμή. Ένωσα την παρόρμηση να αφήσω τη μητέρα μου να περιμένει μέχρι την ώρα που θα μπορούσα να τη δω εγώ, όχι την ώρα που ήθελε να με δει αυτή, αλλά τελικά την παραμέρισα.

«Εξοικονόμησέ μου είκοσι λεπτά», του είπα. «Θα μιλήσω με τη μις Τραμέλ και τον Ρέγιες, και μετά μπορείς να στείλεις την κυρία Βιντάλ».

«Έγινε».

Περίμενα μια στιγμή. Και μετά σήκωσα το τηλέφωνο και πάτησα το κουμπί της γραμμής που αναβόσβηνε.

Αγγελούδι μου».

Το σοκ που προκαλούσε η φωνή του Γκίντεον στις αισθήσεις μου ήταν εξίσου δυνατό όπως την πρώτη φορά που τον είχα ακούσει. Καλλιεργημένη αλλά γεμάτη από έναν βραχνό αισθησιασμό, με παρέσυρε τόσο όταν ήμασταν μέσα στο σκοτάδι της κρεβατοκάμαρας όσο και όταν μιλούσαμε από το τηλέφωνο, όπου δε μου τραβούσε την προσοχή εκείνο το απαράμιλλα υπέροχο πρόσωπό του.

«Γεια. Μήπως παίρνω σε άσχημη στιγμή;»

«Αν με χρειάζεσαι, είμαι εδώ».

Κάτι στη φωνή του μου φάνηκε παραάξενο. «Μπορώ να ξαναπάρω αργότερα».

«Εύα». Η κοφτή αυταρχική φωνή του έκανε τα δάχτυλα των ποδιών μου να κουλουριαστούν μέσα στα ξώφτερα να Λουμπουντέν που φορούσα. «Πες τι θέλεις».

Εσένα, κόντεψα να πω, πράγμα που ήταν τελείως τρελό αφού μόλις με είχε ξεσκίσει στο γαμήσι πριν από μερικές ώρες. Αφού νωρίτερα με είχε ξεσκίσει στο γαμήσι σχεδόν όλη τη νύχτα.

Έτσι, απλώς του είπα: «Χρειάζομαι μια χάρη».

«Θα το απολαύσω όταν θα μου την ξεπληρώσεις».

Η ένταση στους ώμους μου χαλάρωσε λίγο. Με είχε πληγώσει έτσι όπως μου πέταξε το όνομα της Κορίν, και ο καβγάς που ακολούθησε ήταν ακόμη νωπός στο μυαλό μου. Όμως έπρεπε να τον παραμερίσω, να τον ξεχάσω. «Η ασφάλεια του κτιρίου έχει τις διευθύνσεις όλων όσων εργάζονται εδώ;»

«Έχουν αντίγραφα των ταυτοτήτων τους. Πες μου γιατί ρωτάς».

«Η ρεσεψιονίστ εδώ στη δουλειά είναι φίλη μου και είναι άρρωστη όλη τη βδομάδα. Ανησυχώ γι' αυτή».

«Αν θέλεις να πας στο σπίτι της για να δεις πώς είναι, πρέπει να πάρεις τη διεύθυνση από την ίδια».

«Αυτό θα έκανα αν απαντούσε στο τηλέφωνο». Χάιδεψα με το δάχτυλό μου το χεῖλος της κούπας του καφέ κοιτάζοντας το κολάζ των φωτογραφιών με τον Γκίντεον κι εμένα πάνω στο γραφείο μου.

«Δεν έχετε μαλώσει, φαντάζομαι;»

«Όχι, τίποτα τέτοιο. Και δεν το συνηθίζει να μην επικοινωνεί μαζί μου, ιδιαίτερα όταν τηλεφωνεί κάθε φορά εδώ για να δηλώσει άρρωστη. Είναι πολυλογού. Καταλαβαίνεις τι εννοώ: Θα με έπαιρνε να μου πει τι συμβαίνει».

«Όχι», απάντησε αυτός. «Δεν καταλαβαίνω».

Αν το είχε πει οποιοσδήποτε άλλος άντρας, θα πίστευα ότι γίνεται σαρκαστικός, όχι όμως ο Γκίντεον. Νομίζω ότι δεν είχε μιλήσει ποτέ του σοβαρά με γυναίκα. Πολύ συχνά έδειχνε πλήρη άγνοια σε βασικά πράγματα όταν μιλούσε μαζί μου, λες και η κοινωνική του ανάπτυξη δεν είχε ολοκληρωθεί ποτέ σε ό,τι αφορούσε τις επαφές με το αντίθετο φύλο.

«Τότε θα πρέπει να δεχτείς αυτό που σου λέω, αγόρι μου. Απλώς... θέλω να βεβαιωθώ ότι είναι καλά».

«Ο δικηγόρος μου είναι εδώ δίπλα μου, αλλά δε χρειάζεται να τον ρωτήσω πόσο νόμιμο είναι να σου δώσω τις πληροφορίες που ζητάς με τον τρόπο που προτείνεις. Πάρε τον Ραούλ. Θα τη βρει».

«Σοβαρά;» Θυμήθηκα τον μελαχρινό μαυρομάτη ειδικό σε θέματα ασφάλειας. «Και δε θα τον πειράξει να του ζητήσω κάτι τέτοιο;»

«Αγγελέ μου, πληρώνεται για να μην τον πειράξει τίποτα».

«Α». Έπαιξα με το στυλό μου. Ήξερα ότι δε θα έπρεπε να νιώθω άσχημα όταν χρησιμοποιούσα τους ανθρώπους του Γκίντεον, αλλά με έκανε να αισθάνομαι ότι η σχέση μας ήταν άνιση, ότι αυτός πρόσφερε περισσότερα από μένα. Δεν πίστευα ότι θα μου το χρέωνε ποτέ αυτό, αλλά ούτε και θα με έβλεπε σαν ίση, και αυτό ήταν πολύ σημαντικό για μένα.

Ήδη είχε φροντίσει από μόνος του πράγματα που κανονικά δε θα έπρεπε να χρειαστούν τη δική του ανάμειξη. Όπως το φρικτό σεξουαλικό βίντεο του Σαμ Γιμάρα με τον Μπρετ και μένα. Και όπως τον Νέιθαν.

Παρ' όλα αυτά, ρώτησα: «Πώς θα τον βρω;»

«Θα σου στείλω το τηλέφωνό του με μήνυμα».

«Εντάξει. Ευχαριστώ».

«Όταν πας να δεις τη φίλη σου, θέλω να είμαι μαζί σου εγώ ή ο Άνγκους ή ο Ραούλ».

«Και αυτό δε θα της προκαλούσε καθόλου αμηχανία». Έριξα μια ματιά στο γραφείο του Μαρκ για να βεβαιωθώ ότι δε με χρειαζόταν τίποτα το αφεντικό μου. Προσπαθούσα να μην κάνω προσωπικά τηλεφωνήματα στη δουλειά,

αλλά η Μεγκούμι έλειπε τέσσερις μέρες στη σειρά, και επιπλέον δεν απαντούσε στα τηλεφωνήματά μου ούτε στα μηνύματα που της είχα στείλει.

«Μη μου λες βλακείες του τύπου “Πρώτα οι φίλες και μετά οι γκόμενοι”, Εύα. Πρέπει να μου δώσεις κι εσύ κάτι από τη μεριά σου».

Κατάλαβα το συγκαλυμμένο μήνυμα. Ανησυχούσε επειδή θα πήγαινα στο Σαν Ντιέγκο, αλλά είχε αποφασίσει να μην επιμείνει. Τώρα έπρεπε να υποχωρήσω κι εγώ κάπου αλλού σε αντάλλαγμα. «Εντάξει, εντάξει. Αν δεν έρθει στο γραφείο μέχρι τη Δευτέρα, θα βρούμε έναν τρόπο για να το χειριστούμε».

«Ωραία. Τίποτε άλλο;»

«Όχι. Αυτό είναι όλο». Το βλέμμα μου γύρισε πάλι στη φωτογραφία του κι ένιωσα την καρδιά μου να με πονάει λίγο, όπως έκανε πάντα όταν τον κοίταζα. «Σ’ ευχαριστώ. Σου εύχομαι να περάσεις υπέροχη μέρα. Σ’ αγαπάω τρελά, ξέρεις. Και όχι, δεν περιμένω να μου το πεις κι εσύ με τον δικηγόρο σου εκεί γύρω».

«Εύα». Η φωνή του είχε μια λαχτάρα που με συγκίνησε περισσότερο από οποιαδήποτε λόγια. «Έλα να με δεις όταν τελειώσεις από τη δουλειά».

«Βέβαια. Μην ξεχάσεις να τηλεφωνήσεις στον Κάρι, να του πεις για το τζετ».

«Πες πως έγινε».

Έκλεισα κι έγειρα πίσω στο κάθισμά μου.

«Καλημέρα, Εύα».

Γύρισα και είδα μπροστά μου την Κριστίν Φιλντ, την εκτελεστική πρόεδρο της εταιρείας. «Καλημέρα».

«Ήθελα να σε συγχαρώ πάλι για τον αρραβώνα σου».

Το βλέμμα της πήγε πάνω από τον ώμο μου, στις κορνιζαρισμένες φωτογραφίες πίσω μου. «Με συγχωρείς, δεν ήξερα ότι βγαίνεις με τον Γκίντεον Κρος».

«Δεν πειράζει. Προσπαθώ να μη μιλώ για την προσωπική ζωή μου στη δουλειά».

Το είπα αδιάφορα γιατί δεν ήθελα να πάω κόντρα σε ένα σημαντικό στέλεχος της εταιρείας. Ήλπιζα όμως ότι θα καταλάβαινε τον υπαινιγμό. Ο Γκίντεον ήταν το επίκεντρο της ζωής μου, αλλά ήθελα κάποια μέρη της να ανήκουν μόνο σε μένα.

Η Κριστίν γέλασε. «Αυτό είναι καλό! Όμως φαίνεται ότι δεν παρακολουθώ τα πράγματα όσο στενά πρέπει».

«Δε νομίζω να σου διαφεύγει τίποτα το σημαντικό».

«Εσύ είσαι ο λόγος που μας πλησίασε ο Κρος για την καμπάνια της Κίνγκσμαν;»

Έκρυψα έναν μορφασμό. Ήταν φυσικό να νομίζει η Κριστίν ότι θα σύστηνα την εταιρεία στον φίλο μου, επειδή θεωρούσε ότι, για να φτάσουμε στον αρραβώνα, ο δεσμός μου με τον Γκίντεον ήταν πολύ παλιότερος. Αν της έλεγα ότι τον γνώρισα αφού είχα αρχίσει ήδη να δουλεύω στη Γουότερς, Φιλντ & Λίμαν, πολλοί θα έκαναν διάφορες σκέψεις και υποθέσεις που δεν ήθελα, αφού είχα προσληφθεί πριν από δύο μήνες μόνο.

Και το χειρότερο ήταν ότι ήμουν μάλλον σίγουρη ότι ο Γκίντεον όντως είχε χρησιμοποιήσει την καμπάνια της βότκας σαν δικαιολογία για να με φέρει στον κόσμο του με τους δικούς του όρους. Όμως αυτό δε σήμαινε ότι ο Μαρκ δεν είχε κάνει εκπληκτική δουλειά στην καμπάνια. Δεν ήθελα η σχέση μου με τον Γκίντεον να απομακρύνει την εστίαση από τον προοιστώμενό μου και τις επιτυχημένες ιδέες του.

«Ο κύριος Κρος πλησίασε την εταιρεία από μόνος του», απάντησα, λέγοντας ουσιαστικά την αλήθεια. «Και ήταν εξαιρετική επιλογή. Οι προτάσεις του Μαρκ ήταν εκπληκτικές».

Η Κριστίν κατένευσε. «Όντως. Εντάξει. Θα σ' αφήσω να ξαναγυρίσεις στη δουλειά σου. Παρεμπιπτόντως, και ο Μαρκ λέει τα καλύτερα λόγια για σένα. Χαίρομαι που σε έχουμε στην ομάδα μας».

Κατάφερα να χαμογελάσω, αλλά η μέρα μου είχε αρχίσει με αναταράξεις. Πρώτα ο Γκίντεον με είχε σοκάρει μ' εκείνη τη βλακεία που είπε για την Κορίν. Μετά, φτάνοντας στη δουλειά, έμαθα ότι η Μεγκούμι ήταν ακόμη άρρωστη. Και τώρα ξαφνικά έμπαινα σε μια φάση όπου θα μου φέρονταν διαφορετικά στη δουλειά επειδή το όνομά μου συνδεόταν με τον Γκίντεον Κρος.

Άνοιξα το email μου κι άρχισα να κοιτάζω τα πρωινά μηνύματα. Καταλάβαινα ότι ο Γκίντεον μου είχε πετάξει το όνομα της Κορίν για να με κάνει να νιώσω όπως ένιωθε κι εκείνος. Και ήξερα από την αρχή ότι, αν του μιλούσα για τον Μπρετ, θα αντιδρούσε άσχημα, γι' αυτό άλλωστε και το ανέβαλλα, αλλά δεν είχα ιδιοτελή κίνητρα όταν του το είπα τελικά. Ούτε όταν φίλησα τον Μπρετ. Είχα πληγώσει τον Γκίντεον, ναι, αλλά μπορούσα να πω με ειλικρίνεια ότι δεν το έκανα από πρόθεση.

Από την άλλη μεριά, ο Γκίντεον είχε μιλήσει για την Κορίν με πρόθεση να με πληγώσει. Δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι ήταν ικανός να το κάνει αυτό, ή ότι θα ήθελε να το κάνει. Κάτι σημαντικό είχε αλλάξει ανάμεσά μας σήμερα το πρωί. Ένιωθα σαν να είχε κλονιστεί ένα βασικό στήριγμα της εμπιστοσύνης ανάμεσά μας.

Το ήξερε αυτό ο Γκίντεον; Καταλάβαινε πόσο μεγάλο πρόβλημα ήταν;

Χτύπησε το τηλέφωνο στο γραφείο μου και απάντησα με τον συνηθισμένο χαιρετισμό μου.

«Πότε σκόπευες να μου πεις ότι αρραβωνιάστηκες;»

Μου ξέφυγε ένας στεναγμός πριν προλάβω να τον συγκρατήσω. Η μέρα πήγαινε από το κακό στο χειρότερο. «Γεια σου, μαμά. Θα σου τηλεφωνούσα την ώρα του μεσημεριανού».

«Το ήξερες από χτες το βράδυ!» μου απάντησε επικριτικά. «Σου έκανε πρόταση ενώ πηγαίνατε για βραδινό; Γιατί δε μου είπες τίποτα όταν σου είπα ότι ζήτησε την άδεια του πατέρα σου και του Ρίσαρντ; Είδα το δαχτυλίδι στου Σιπριάνι'ς και ήμουν σχεδόν σίγουρη, αλλά όταν δεν είπες τίποτα, δεν επέμεινα, γιατί έχεις γίνει πολύ εύθικτη τελευταία. Και...»

«Κι εσύ παραβιάζεις τον νόμο τελευταία», της πέταξα.

«...ο Γκίντεον φορούσε κι αυτός δαχτυλίδι, έτσι σκέφτηκα ότι μπορεί να ήταν κάποια αμοιβαία υπόσχεση ή κάτι τέτοιο...»

«Είναι».

«...και μετά διάβασα για τον αρραβώνα σου στο διαδίκτυο! Για όνομα του Θεού, Εύα. Δεν επιτρέπεται να μαθαίνει μια μητέρα από το ίντερνετ ότι παντρεύεται η κόρη της!»

Κοίταξα την οθόνη του υπολογιστή μου με άδειο βλέμμα, ενώ η καρδιά μου άρχιζε να χτυπά πιο γρήγορα. «Τι; Πού στο ίντερνετ;»

«Πού; Διάλεξε και πάρε! Στα κουτσομπολιά της *Νιου Γιορκ Ποστ*, στη *Χάφινγκτον Ποστ*... Και θέλω να σου πω για άλλη μια φορά ότι δεν υπάρχει περίπτωση να οργανώσω έναν σωστό γάμο πριν το τέλος της χρονιάς!»

Δε μου είχε έρθει ακόμη το ημερήσιο μήνυμα της Google με τις ειδήσεις, έτσι έκανα μια γρήγορη αναζήτηση, γράφοντας τόσο βιαστικά που έγραψα λάθος το ίδιο το όνομά μου. Δεν είχε σημασία όμως.

Η κοσμική Εύα Τραμέλ μόλις έκανε την τύχη της. Ο πολυδισεκατομμυριούχος επιχειρηματίας Γκίντεον Κρος, που το όνομά του είναι συνώνυμο με την υπερβολή και την πολυτέλεια, της πέρασε το δαχτυλίδι, και φυσικά δε θα μπορούσε παρά να είναι από πλατίνα (βλέπε φωτό αριστερά). Πηγή από τον Βιομηχανικό Όμιλο Κρος επιβεβαίωσε τη σημασία της τεράστιας πέτρας στο αριστερό χέρι της Τραμέλ. Δεν έγινε κανένα σχόλιο σχετικά με το δαχτυλίδι που φορά ο Κρος (βλέπε φωτό δεξιά). Ο γάμος έχει προγραμματιστεί να γίνει πριν το τέλος του χρόνου. Δεν μπορούμε να μην αναρωτηθούμε γιατί τόσο βιασύνη. Αρχίζει η Επιχείρηση Φουσκωμένη Κοιλίτσα για τους «Γκιντεύα».

«Ω Θεέ μου», είπα φρικαρισμένη. «Πρέπει να κλείσω. Να τηλεφωνήσω στον μπαμπά».

«Εύα! Πρέπει να 'ρθεις από δω μετά τη δουλειά. Να μιλήσουμε για τον γάμο».

Ευτυχώς ο μπαμπάς μου ήταν στη Δυτική Ακτή, έτσι κέρδιζα τουλάχιστον τρεις ώρες, ανάλογα ποια βάρδια δούλευε. «Δεν μπορώ. Αυτό το Σαββατοκύριακο θα πάω στο Σαν Ντιέγκο με τον Κάρι».

«Νομίζω ότι πρέπει να αναβάλεις τα ταξίδια για λίγο. Πρέπει να...»

«Άρχισε χωρίς εμένα, μαμά», είπα απελπισμένα, κοιτά-

ζοντας το ρολόι. «Δεν έχω σκεφτεί τίποτα συγκεκριμένο».

«Δεν μπορεί να μιλάς σοβαρά...»

«Πρέπει να κλείσω. Έχω δουλειά». Έκλεισα το τηλέφωνο και μετά άνοιξα το συρτάρι του γραφείου κι έβγαλα το κινητό μου.

«Γεια». Ο Μαρκ Γκάριτι έσκυψε πάνω από το διαχωριστικό του γραφείου μου και με κοίταξε με το γοητευτικό λοξό του χαμόγελο. «Έτοιμη να βάλουμε μπροστά;»

«Εε...» Το δάχτυλό μου αιωρούνταν πάνω από το κουμπί του τηλεφώνου μου. Ήμουν διχασμένη ανάμεσα στο να κάνω αυτό που πληρωνόμουν για να κάνω –να δουλέψω– και να φροντίσω να μάθει ο μπαμπάς μου τον αρραβώνα μου από μένα. Συνήθως δε θα είχα δίλημμα τι να διαλέξω. Αγαπούσα πάρα πολύ τη δουλειά μου και δε θα ρίσκαρα να με διώξουν. Όμως ο μπαμπάς μου είχε πέσει σε μελαγχολία από τότε που είχε πηδηχτεί με τη μαμά μου και ανησυχούσα γι' αυτόν. Δεν ήταν από τους άντρες που παίρνουν ελαφρά το να κοιμηθούν με μια παντρεμένη γυναίκα, έστω κι αν ήταν ερωτευμένος μαζί της.

Άφησα πάλι το τηλέφωνο στο συρτάρι. «Βέβαια», απάντησα. Σηκώθηκα από το γραφείο και πήρα την ταμπλέτα μου.

Όταν κάθισα στη συνηθισμένη θέση μου μπροστά στο γραφείο του Μαρκ, έστειλα στον μπαμπά μου ένα γρήγορο μήνυμα από την ταμπλέτα, γράφοντας ότι είχα κάτι σημαντικό να του πω και θα του τηλεφωνούσα το μεσημέρι.

Ήταν το καλύτερο που μπορούσα να κάνω. Και μπορούσα μόνο να ελπίζω ότι θα ήταν αρκετό.

**Ο Γκίντεον με φωνάζει άγγελό του,
αλλά εκείνος είναι το θαύμα στη ζωή μου.
Ο πανέμορφος, λαβωμένος πολεμιστής μου, τόσο
αποφασισμένος να εξοντώσει τους δαίμονές μου,
αρνούμενος να αντιμετωπίσει τους δικούς του.**

Οι όρκοι που ανταλλάξαμε έπρεπε να μας είχαν κάνει
άτρωτους. Αντίθετα, όμως, άνοιξαν παλιές πληγές,
αποκάλυψαν ανασφάλειες και προσήλκυσαν εχθρούς
που διψούσαν για εκδίκηση. Τον ένιωθα να γλιστράει
από την αγκαλιά μου, έβλεπα τους μεγαλύτερους φόβους
μου να γίνονται πραγματικότητα, την αγάπη μου
να δοκιμάζεται με τρόπους που δεν ήμουν βέβαιη
ότι είχα τη δύναμη να αντέξω.

Στην πιο φωτεινή στιγμή της ζωής μας, εισέβαλε
το σκοτάδι του παρελθόντος του, απειλώντας
όλα εκείνα για τα οποία παλέψαμε τόσο σκληρά.
Ήρθαμε αντιμέτωποι με μια φρικτή επιλογή:
να επιστρέψουμε στην οικεία ασφάλεια της ζωής
που είχαμε προτού γνωρίσει ο ένας τον άλλον
ή να πολεμήσουμε για ένα μέλλον που ξαφνικά
φάνταζε απατηλό όνειρο...

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΕ 40 ΧΩΡΕΣ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistolipa.gr • e-mail: info@ekdoseistolipa.gr

ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

ISBN 978-618-5044-20-6

9 786183 044206

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ: 14450